

Földrengés Indonéziában

Másfél évvel a pusztító szökőár után, 2006 májusában az indonéz szigetvilágot újabb csapás érte: Jáva szigetén egy, a Richter-skála szerinti 6,3-es erősségű földrengés romokba döntötte Djokdjakartát, a történelmi buddhista fővárost. Az első értesülések öt-hat ezer halotról, több tízezer sérültről szóltak.

Az indonéz kormány felkérésének eleget téve a Magyar Máltai Szeretetszolgálat és a Főnix Speciális Mentők orvoscsoportja útnak indult Djokdjakartába, a földrengés színhelyére. A két szervezet saját forrásból és egy, a Külügyminisztérium által meghirdetett pályázat útján befolyt összegből finanszírozta az utazás, szállítás, valamint a felhasznált gyógyszer és kötszer költségeit. Az orvoscsoport minden tagja saját munkaes szabadidejét áldozva, mindennemű ellenszolgáltatás nélkül vállalta a missziót.

Három nappal a földrengés után kilencen keltünk útra, hogy majd egynapos repülés után Djakartában landolva, a magyar külszolgálat segítségével eljussunk a Merapi vulkán lábához, a földrengés epicentrumához. Gantiwarnóban, egy Djokdjakartától 20 km-re fekvő telepü-

A csoport tagjai balról jobbra: dr. Késmárky András, dr. Mészáros Péter, dr. Vincze György, dr. Szalai László, dr. Löcher Zsuzsanna, Bessenyei Péter, dr. Zakupszky Zoltán, Bana János

lés futballpályáján építettük fel sátkörházunkat, ahol odaérkezésünk pillanatában hozzáláttunk munkánkhoz. Az első éjjelen a helyi rendfenntartók kalauzolás alapján egy falu ételmérgezést szenvedett 300 lakóját láttuk el.

Másnap az indonéz egészségügyi koordinációs iroda napi 200 dollár fejében két dzsipet és három tolmácsot rendelkezésünkre bocsátva segítette működésünket.

Három hármas csoportra oszolva – egy sebész, egy belgyógyász, egy ápoló felállásban – indultunk útnak a trópusi esőerdők hegyi falvaiba, illetve kezdtük

meg a táborba özőnlő menekültek kezelését.

A negyvenfokos hőség, a levegő kilencvenszázalékos páratartalma, a kitörni készülő Merapi vulkán közelsége, az emberáldozatokat követelő madárinfluenza, a trópusi betegségek sokasága csak tetézte a földrengés rettenetét, egy európai ember számára ismeretlen vallásvilág közepén.

Testközelbe kerülve az indonéz életmóddal, a szárnyasok és az emberek szimbiózisával, mindegyikünk számára megvilágosodott a rettegett H1N5 vírus terjedésének feltartóztathatatlan útja...

Az imasátrakban töltött álmatlan éjszakáinknak a hajnali szertartások és az indonéz fiatalok minden tragédiát feledtető, hangos focimérkőzéseivel vetettek véget. Reggeli páratól átítatott ruháinkat magunkra öltve, a dzsippek csomagterét sebész eszközökkel, gyógyszerekkel, kötszerekkel teletöltve indultunk útjainkra. Egy-egy csapat 100-150 beteget gyógyított naponta. Hála az indonéz traumatológusok emberfeletti munkájának, az indonéz kormány határozott lépéseinek (a cunami utáni intézkedések hibáiból tanulva), valamint az építkezéseknél használt bambusz könnyűszerkezeteknek, mi magunk kevés súlyos sérülttel találkoztunk, viszont annál több lázas, influenzaszerű tünetet produkáló beteggel...

Az „indonéz primer ellátás után”: kartonpapírokkal és bambusznáddal nyugalomban helyezett végtágtörött kisgyermek

Az összeomlott iskola leszakadó födémjétől fejsérülést szenvedett indonéz kislány

Csecsemő vizsgálata az esőerdő mélyén bűvő kis faluban, ahol az őslakók orvossal még nem találkoztak

Varratszedés, varratcsere

Az indonéz földrengés jellegzetessége volt, hogy a sérülések többségét a menekülő motorosok balesetei születték. A sebészi munka javát a sebtisztítás, a varratszedés, varratcsere, illetve az ellátatlanul maradt végtagtörések sínbe rakása jelentette.

Korábbi tapasztalatainkra támaszkodva több karton láz- és fájdalomcsillapítót, antibiotikumot és nem szteroid gyulladáscsökkentőt szert vittünk magunkkal, amelyek gyorsan gazdára találtak. A földrengés sújtotta falvak őslakóit két tolmácson (javua-indonéz-angol nyelven) keresztül sikerült megértenünk, hiszen többségük még az indonéz nyelvet sem beszélte. A nyomor, a nincstelenség közepette a javuák, az őslakók önzetlen vendégszeretetükről tettek tanúbizonyságot: napközben ivóvízről gondoskodtak, esténként olajban kisütött kaszavával (a japánokkal vívott háború idején honosított édesburgonyával) és rizzsel kínáltak bennünket.

A betegvizsgálathoz a térség előkelősegi ajánlották fel hűsítő kőházaikat,

míg épségünkre a helyi katonák vigyáztak.

Mire munkánk félidejéhez értünk, a táborban egyre kevesebb terünk maradt a gyógyításhoz: egyik napról a másikra külföldi segélycsapatok lepték el a táborot, és a közeli falvak gyermekei számára sátrakat vertek fel, iskolákat és imaházat alakítottak ki. A helyszínen megélt tapasztalataink ismét megerősítettek bennünket abban, hogy csak a magunk erejére, lélekjelenlétére és szakmai hátterére támaszkodva tudjuk céljainkat elérni, és nem számíthatunk semmiféle nemzetközi együttműködésre, mint ahogyan nem számíhattunk például az olasz kormány által felépített, orvos nélkül hagyott, klimatizált, alátatógépekkel felszerelt műtéti sátrakra sem.

Az ellátás javarészt embertelen tábori körülmények között, porban, piszokban, zajban zajlott.

Munkánkat Busztin György nagykövet személyesen is megfigyelhette, aki jávai vallási vezetők körében keresett fel minket.

A földrengés epicentrumában töltött nyolc nap során több mint kétezer beteg látunk el. A napi kétórás alvás, valamint a Merapi varázslója által június 6-ra jósolt vulkánkitörés korlátok közé szorította működésünket, végül Djokdjakarta elhagyására kényszerített. Az utolsó éjjelen a csatornákból előbújó patkányok lepték el az utcákat, előre jelezve a kiszámíthatatlan életet élő Merapi aktivitását. A nagykövet úr gyors közbenjárásával jutottunk repülőjegyekhez, s a vulkán kitörésének pillanatában Djakartába repültünk.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat budapesti irodájában Győri-Dani Lajos a nap 24 órájában követte sorsunkat és segítette munkánkat. A kitűnően működő műholdas telefonos összeköttetésnek köszönhetően beszámolóinkkal nap mint nap hiteles képet adhattunk a Kosuth Krónika hallgatóinak.

Az Indonéziában töltött tíz nap igazi férfimunka volt...

dr. Szalai László